

Fortælling til Juleafslutning på Klovborg Friskole d. 14. december kl. 9.30

En hvid dunet fjer dalede langsomt ned fra himlen og landede på Maria. Hun stod helt stille og så, hvordan fjerens langsomt svævede og dansede gennem luften og derpå landede på hendes arm. Et kort øjeblik syntes Maria, at hun havde set himlen åben, men så var himlen straks efter som den plejede, og Maria fortsatte hjemad, mens hun stille undrede sig. Det havde været først været en dum dag, og bagefter en god dag. De havde fået juleferie i dag, men hun var blevet uvenner med en af pigerne på skolen, Lea hed hun. Lea havde sagt, at det var Marias skyld, at der var kommet coronasmitte på skolen og det var Marias skyld, at Lea ikke kunne komme hjem og holde jul med sine bedsteforældre, for Lea var bange for at smitte dem. Så havde Maria smasket Lea en på siden af hovedet og bagefter havde Lea spyttet på Maria og sagt, hun håbede, at spyttet var fyldt af coronasmitte, og så havde Maria spyttet tilbage. Og så var Maria begyndt at græde. Så var det, at deres lærer, Mathias, var dukket op. ”Hvad sker der?”, spurgte han, men ingen af dem ville røbe noget. ”Nå, okay”, sagde han, ”I vil ikke sige noget, men jeg hørte faktisk det hele, og det er vist bedst, at vi tre lige sætter os sammen og får talt om det her”.

”Jeg ved, at I er bange for den corona-virus og den smitte, der følger med. Det er ikke bare jer, der er bange, men det er der også andre, der er. Men, nu skal I høre noget, som er vigtigt: I skal ikke være bange. I skal være kloge, og det er noget helt andet. Ingen af os er herre over smitten. Nogle kan tåle den virus, andre kan ikke, - og ingen, absolut ingen smitter andre med vilje. Vi kan være kloge ved at passe på hinanden, men vi bliver ikke bare herre over al sygdom, - og husk så: ingen kan undvære kærlighed. Det er det vigtigste, I skal huske: en kærlig hilsen, et kærligt brev, måske et opkald på mobilen, - for er der en ting, som vi alle kan tåle at blive smittet med, så er det kærlighed. Og hvis man er heldig, så smitter man andre med sin kærlighed!

Så var Mathias gået, og Maria sagde: ”Jeg kan godt li’ Mathias.” ”Ja, det kan jeg også”, sagde Lea, - ”faktisk kan jeg li’ ham bedre end du kan!” sagde Lea. ”Nej, det kan du ikke,” sagde Maria, ”jeg er den, der bedst kan li’ Mathias”, og så skulle hun lige til at smaske Lea en på siden af hovedet igen, - men så kom hun i tanker om, at Mathias havde sagt, at de skulle smitte hinanden med kærlighed!” ”Måske kan vi lide Mathias lige godt, foreslog Maria?” ”Ja, du har vist ret”, vi kan begge godt li’ ham,” sagde Lea, - ”og undskyld, at jeg sagde det med coronasmitte, jeg forstår godt, at vi ikke bare er herre over sygdom, og vi må prøve at være kloge. Jeg håber nu, at Gud vil være med os, også når vi er bange”, sådan sagde Lea, mens hun tog sin jakke på. ”Glædelig Jul, Maria,” - ”Også glædelig jul til dig, Lea,” sagde Maria, - ”jeg håber, at du kan være sammen med dine bedsteforældre her i julen.” Og så var Maria begyndt at gå hjemad.

Mens hun gik var det, at en fjer var dalet ned foran hende, ganske langsomt som om den intet havde at bekymre sig om, men bare kunne falde frit og lade sig skubbe i hvilken retning vinden nu end blæste? Maria følte en lille fred gro frem inden i sig, mens hun gik hjemad, Hun så, hvordan eftermiddagen blev mørkere, og stjernerne dukkede op på himlen. Nu så Maria endnu en fjer dale ned. Det var som om en usynlig kæmpevinge fejede hen over Marias hoved og lagde sig beskyttende over hende. Var det Gud, der havde set, at Maria havde været ked af det og græd?

Maria så over på kirken, den lå dér, hvor den havde ligget i mere end 800 år. Der var lys derinde, måske nogen gik rundt der nu og satte lys på det store juletræ, som skulle tændes i kirken juleaften til gudstjenesten? Jeg går derover, tænkte Maria, og gik hen ad stien, der førte op til kirken. Hun standsede uden for kirkelågen, da hun opdagede endnu en fjer komme stille dalende ned. Det var som nogen kaldte hende nærmere og nærmere kirken. Normalt ville hun ikke turde gå inden for kirkelågen og ind på kirkegården, når det var mørkt, det kendte Maria sig selv godt nok til at vide. I morgen skulle folk gå til julegudstjeneste, men lige nu var der mørkt og ensomt. Alligevel var det som om luften ikke kun lugtede af de døde, der lå der nede i jorden, luften var anderledes end den plejede at være her på kirkegården, - som sort fløj, fuld af forventning, som vinteren holdt sit vej og bare ventede.

Maria gik ind på kirkegården, helt henne ved kirken standsede hun. Der stod en busk, så hun, den stod som om der var ild i den, bitte små røde flammer, som slet ikke så ud til at brænde busken op, men som alligevel sendte deres små ildluer op i luften og fik busken til at lyse. Hun gik nærmere, og da hun stod helt nær mærkede hun, hvordan en underlig fred omgav busken, - hun følte endnu en gang som om en kæmpevinge lagde sig omkring hende, denne gang viftede den mørket over hende bort og hun stod i et lysskær, der omgav hende og den lysende busk. De små røde flammer fra busken begyndte at bryde ud og fordele sig ud over kirkegården, de dansede over gravstenene og oplyste navnene, der stod på dem og der bredte sig et lysskær og en varme fra de mange små flammer uden, at der var noget, der brændte op. Og så hørtes der en tone, som langsomt voksede, den lød som en sang og flere stemmer begyndte at stemme i og ind i stemmernes sang klang en enkelt røst klart igennem: "Frygt ikke" lød den "Kom til mig, alle I, som er bange og kede af det, og jeg skal give jer trøst, jeg skal bære det på mig, og nagle det fast til mit kors, så det ikke skal få magt over jer". De små flammer var vokset til et lysende hav, hvor stemmer bølgede op og ned og svøbte mildhed omkring Maria som en stor vinge. Hun begyndte selv at synge med, hun kunne ikke slet ikke lade være, stemmen gik i ét med de bølgende stemmer omkring hende, og en stor glæde fyldte hende.

Hvor lang tid havde hun sunget? Havde hun stået sådan længe? flere timer? et øjeblik? Maria vidste det ikke. Hun så, hvordan de små ildluer langsomt gled tilbage til busken, og til sidst samlede sig rundt om på busken, hvor de blev til små glødende røde, runde kugler. Lyset over himlen sivede ud, og natten blev mørk og kølig og stjernefyldt, som den havde været før. Maria rakte armen ud for at røre ved de røde kugler på busken, nu var de ikke længere små flammer. De var igen de samme små bær, der hang på busken. Men nu så Maria, at de var røde som blod. Buskens blade var tornede, og dens bær strålede mere rødt end nogen sinde før. Maria mærkede en fred brede sig inden i. Den stikkende fornemmelse i kroppen var borte. Hun stod ved siden af busken, der var en kristtjørn. Som en kæmpe tornekrone behængt med røde bloddråber stod den ved siden af kirkedøren.

Maria gik hjem, og da hun stod på trappen uden for huset, så hun op mod himlen, en enkelt fjer dalede roligt ned og landede foran Marias fødder. Hun samlede den op og lagde den forsigtigt i lommen. Inden for døren mødte hun mor. "Hvor har du været, Maria?", spurgte mor, hendes stemme lød urolig. "Mor, du skal ikke være bange". Maria var fyldt af glæde. "Gud husker på os, han husker på både de syge og de raske mennesker. Ingen, glemmer han, det er det, som **VI** skal

huske på! - Skal vi ikke gå i kirke sammen i morgen, mor. Der skal være en julegudstjeneste, hvor vi skal høre om Jesu fødsel i stalden i Betlehem; vi har alle lov at komme med? Og de, der er bange for at komme i kirken, kan læse det hele i bibelen.” Næste dag fulgtes Maria og mor sammen til julegudstjenesten. Uden for kirkedøren stod den store kristtjørn, Maria plukkede et stort rødt bær fra busken. Det lyste mellem fingrene på hende. ”Så du kristtjørnens bær, spurgte mor, de lyste rødt - næsten som om de stod i flammer eller som om de blødte” ”Så du så det også, mor?” Mor svarede: ”Ja, Maria, når det bli’r jul, så er det nogle gange som om himlen over os åbner sig, og vi mærker en hellighed, som vi ellers ikke har øjne og ører for. Når bare vi tør tro det og tør vove det lille skridt at gå ud af vores eget mørke og ind til herligheden hos Gud, så ser og hører vi det samme som hyrderne så den første julenat ved Betlehem for mange år siden. Så er himlen også åben for os”. Amen.